

Dveře v Nadveřegalerii. (úplné historické čtení)

Dobrý večer, formou čtené historie těchto dveří bych vás chtěl seznámit s vystaveným objektem.

Celé to začalo před více jak třemi lety ve Znojmě. Tenkrát jsem chtěl jedné milé ženě ozvláštnit každodenní cestu do práce tím, že na ní uvidí „DVEŘE DO RÁJE“.

Byla a stále to je žena věřící, tedy snad proto právě tento název: „DVEŘE DO RÁJE“.

Tedy šel jsem a zakoupil dveře v bazaru obce Dyje, za 500 korun, a odvezl je do svého sklepního bytu, kde stály opřeny v koupelně a čekaly na svou novou podobu. Tím myslím nový nátěr a popisku, že vedou do ráje.

Myšlenka se dál rozvíjela a začal jsem přemýšlet o tom, že tyto dveře nebudou oslovovat jen jednu bytost, ale i všechny další kolemjdoucí. Částečně toto uvažování zapříčinil fakt, že milá žena přestala ke mně projevovat další náklonnost.

Dveře, které tady vidíte, ovšem bez rámu (ten jaksí získaly později), měly být umístěny do veřejného prostoru, někde ve městě. (Jistě bez povolení.) Tam měly nabádat kolemjdoucí k projití do nového, zřejmě jiného světa. A tam též měly čekat na své odstranění.

Taky měly být sledovány a měl se počítat počet odvážlivců, kteří se nebojí vzít za kliku a projít někam „do ráje“, do čehokoli, co „ráj“ v představách jedinice může znamenat. Snad až iniciační zážitek: překonáním překážky se ze svého prostoru dostanu do toho stejného prostoru, ovšem s jiným pohledem na skutečnost. Dveře, které nikam nevedou a nic neuzavírají. Dveře, které jsou v podstatě k ničemu, když opomeneme samotný akt „pouhého“ projití dveřmi. Což byl též jeden z pohledů právě založené umělecko-anarchistické skupiny ROZKOŠ, jejímž jsem členem.

V pozdějším už umírněnějším postoji skupiny ROZKOŠ mělo jít o instituty schválenou akci veřejného umístění „DVEŘÍ DO RÁJE“ nejlépe v centru města Znojma s pravidelným procházením jediné osoby oprávněné k průchodu. Dveře měly být zamčeny a v určitých intervalech měl procházet prototyp klasické uklízečky s šátkem, kyblíkem, smetákem, hadrem i zástěrou. Symbolicky, jako jedna z nejnižší společensky postavených profesí, měla mít právě uklízečka k cestě do „ráje“ klíč.

Záhy se však umělecká skupina ROZKOŠ stává tichou a nepřekonatelně uzavřenou a neprojevuje další potřebu nutit pocit „rozkoše“ náhodnému chodci.

V téhle situaci se dostává do děje velmi dobrý přítel skupiny ROZKOŠ, pastevec zvaný Vlč, sídlící v blízkých kopcích města Znojma a navrhuje zavěsit „DVEŘE DO RÁJE“ do větvy stromu v hlubokém lese poblíž jeho pastviny. Důvodem je znesnadnění průchodu do „ráje“ každému zbloudilci, když by „DVEŘE DO RÁJE“ zůstávaly odemčené. S ohledem na postoj skupiny ROZKOŠ, která neprojevovala další touhu veřejně se projevovat, a tedy jí vyhovovalo umístění objektu mimo

širší civilizaci, bylo odsouhlaseno tohle nové umístění „DVEŘÍ DO RÁJE“ a dohodnuto s přítelem Vlkem, že se bude podílet na konečné podobě dveří, které ve svém důsledku nakonec budou děsit převážně jen houbaře a jeleny.

Dveře byly odvezeny na pastvinu k zelené maringotce pastevce Vlka a podařilo se vyvrtat do nich jednu díru pro zavěšení ocelovými lany do koruny stromu Vlkem vybraného. (Druhou díru v podmínkách přírody, tedy bez elektrického zdroje se nám vyvrtat nepodařilo.)

Nečekaně rychle se přiblížil začátek zimy a to znamená odehnání stáda pod střechu, do tepla ovčínů.

Dveře tím pádem zůstávají víc jak rok opřené v lese o strom, ze dvou důvodů: Prvním je ten, že se skupina ROZKOŠ nedokázala dohodnout s hostujícím členem skupiny ROZKOŠ, kterým se stává díky těmto dveřím samotný Vlk, a za to je potřeba dveřím vyslovit „VELKÉ DÍKY“, na konečné vizuální podobě dveří.

A druhým je ten, že místo pobytu pastevce Vlka i strom, který vybral pro dveře, byly a stále jsou součástí přísně chráněné oblasti a nebyly jaksi vhodné pro tenhle kus železa.

Dveře tedy zůstávají opuštěné v lese (paradoxně na místě pro ně nevhodném a splňují i částečně svůj úkol) a stávají se čím dál větší výčitkou v hlavách osob zúčastněných. Vrcholí to v aktu opětného odvezení dveří do mého sklepního bytu ve Znojmě, který ovšem záhy opouštím a stěhuji se sem do Brna.

Jelikož se mi neustále hromadí další a další věci méně či více podivného charakteru a zdejší brněnský příbytek není možné zahltit těmito věcmi, bylo nutné najít řešení. Tím řešením se stal dům mých rodičů nedaleko města Znojma a po společné diskuzi mi byl vyhrazen prostor s možností uskladnit i to, co zřejmě přetrvá v čase jako dosti neurčitý odkaz dalším generacím.

U dveří, které byly do mého rodiště převezeny, tomu tak není, protože jsme se s mým tatínkem chopili jejich nefunkčnosti a vytvořili rám, ve kterém jsou zasazeny. Dveře tedy získávají téměř momentální i mírně monumentální podobu.

Z důvodu ukončení namáhavého procesu zabývat se tímto předmětem odvážím tyto dveře sem do Brna, na akademickou půdu, kde je v ateliéru na Údolní natírám bílou barvou, abych se mohl odrazit v čistotě bílé k novému rozmyslu co dál. (Představme si tedy bílé dveře i bílý rám, jen klika je stále černá.)

A tahle bílá plocha přilákala jednoho zimního večera Vaška Stratila. Zpracovával jsem tehdy jeden z úkolů s názvem „solidarita“ a rozkládal jsem slovo na: „solidar-i-tu“. Vaškovi se myšlenka líbila ale to, že používám k dokončení té myšlenky sůl, už tolik ne. (Sůl jsem tehdy sypal na dřevěnou desku a fixoval.) Ovšem líbila se mu také červená barva stojící nedaleko dveří. Společnými silami jsme uvedli jeho metodu free-stylu do praxe. Výsledek zůstal zachován na jedné straně dveří. Na druhé straně jsme se s Vaškem už jen podepsali a dál pili.

Nedlouho poté mě navštívila malířka Terežka Demková a též ji zaujala plocha dveří. S mým svolením ji použila k namalování vážky sedící nahoře na okraji, která už tedy dnes není vidět, protože jsem plochu opět zabítil pro zkoušku šablon. (Zřejmě též zlákan vyzývavostí podivné plochy trčící v prostoru.)

To je dnešní podoba dveří, které tady vidíte a které jako koule na noze cestují se mnou z místa na místo, a to se souhlasem všech pěti členů skupiny ROZKOŠ. Nedávno proběhla výzva v naší školní instituci, že bude přistavěn kontejner a můžeme se zbavit toho nepotřebného.

Nedokázal jsem vyhodit „DVEŘE DO RÁJE“, i když někteří „ROZKOŠNÍCI“ byli přímo nadšeni touto možností.

Blíží se šestnáctý únor a s ním výroční zasedání skupiny ROZKOŠ, kde se rozhodne o tom, kam vlastně vedou tyhle dveře... a jak dlouho zůstanou právě tady...

Děkuji za pozornost. To je všechno.